

A close-up photograph of a woman with blonde hair, wearing a white jacket over a sequined dress and a sparkling bracelet. She is holding a black cord near her face. The background is a soft, out-of-focus pink.

NEMÁŠ V ZAČO

ĽUBICA PÁNČIOVÁ

MODERNÉ ROMÁNY

NEMÁŠ ZA ČO

ĽUBICA PÁNČIOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 099 - 9

**NEMÁŠ
ZA ČO**

ĽUBICA PÁNČIOVÁ

moderné romány

Copyright © Lubica Pánčiová 2022

1. kapitola

Slnčné augustové lúče zalievali vonkajšiu terasu dedinského rodinného domu. Bol domovom Olívie, jej manžela Filipa a trojročného Filipka. Život na vidieku milovali. Olívia bola vždy mojím vzorom. Dvadsaťosemročná krásna mladá mama s nádhernými hnedými očami a ryšavou hrivou. Poznali sme sa ešte zo strednej školy. Naše dlhé nohy nám v škole závideli všetky spolužiačky, ale pre nás to vtedy nebola žiadna výhra. Vyslúžili sme si preto rôzne prezývky, napríklad žirafy alebo antilopy. Časom sa z nás stali najlepšie kamarátky. Nie vždy to mala Olívia ľahké, ale život jej to vrátil v podobe úspešného manžela. Filip pracoval ako riaditeľ banky. Bol to chlap, ktorý sa vedel postarať o rodinu a vyzeral minimálne ako poloboh. Rozprávkový život im ničila iba jedna skutočnosť – svokra. Aj keď Olíviina svokra s prirodzene

šedivou farbou vlasov a modrými očami vyzerala ako anjel, dokázala jej veľmi znepríjemniť život.

Do vilky sa prisťahovali ešte minulú jar. Zo začiatku vychádzala Olívia so svokrou Marcelou idylicky, až kým nezistila, že je iba nástrojom na budovanie vzťahu medzi matkou a synom.

„Ali, dolejem ti ešte víno?“ spýtala sa ma Olívia, keď sme vypili asi dva poháre bieleho streku. Tie sme mali v lete veľmi radi.

„Nie, ďakujem. Musím sa ešte zastaviť za Danom. Potrebujem sa s ním vážne porozprávať. A ako sa poznám, s pár promile by to nedopadlo najlepšie.“

Naše rozhovory s Olíviou boli nekonečné a vždy až príliš analytické. Ak by som nepracovala v hotelovom priemysle, určite by som sa uživila ako psychologička alebo vzťahová poradkyňa.

„Stalo sa medzi vami niečo?“ vyleštila na mňa Olívia oči.

„Už dlhšie to nie je také ako predtým. Mám pocit, že v našom vzťahu vyhasla iskra. Vôbec sa nehýbame tým správnym smerom. Dostali sme sa do nebezpečného kolotoča, z ktorého hrozí rýchly a tvrdý pád na zem.“

„To ma mrzí. Keby si potrebovala zmenu, zober si dovolenku a príď k nám na niekoľko dní. Aj tak je Filip stále na nejakom obchodnom rokovaní. Domov chodí iba po čistej košele, vyspí sa a letí preč. A Marcela... niečo príšerné.“

Obe sme sa naraz zasmiali. „To sme teda dopadli, však?“ Keď sme odchádzali zo strednej školy študovať do iného mesta, hovorili sme si, aký budeme mať krásny život.

Cestovanie, nákupy, výška, chalani a... bum! Ubehlo niekoľko rokov, dospeli sme. Olívia je už mamou, so svokrou na krku. A ja? Ja mám dobre našliapnutú kariéru, ale muža bez vzťahových ambícií.

„Jeej, Alicka, prišla si nás pozrieť? Ako sa ti darí? Vždy si tak krásne upravená a spokojná. Bola si na dovolenke? Vyzeráš opálene, žiadne kruhy pod očami a mastné vlasy ako tuto naša Olívia,“ zasypala ma provokatívnymi lichôtkami Marcela.

Olívia sa na mňa iba pozrela a ďalej to nekomentovala. Ja som sa rozhodla radšej potichu vytratiť. Náš rozhovor dokončíme inokedy. Samy. Bez ďalších očí a zvedavých otázok.

Pri odchode som si našla ešte tri neprijaté hovory a tiež esemesku.

Alicka, rozmýšľala si už nad spoločnou večerou? Ak máš cestu okolo potravín, kúp, prosím ťa, niečo dobré aj pre mňa. Mám ešte veľa práce. Prídem trochu neskôr. Ďakujem. Dano

Odpísala som:

Okej, o hodinu budem doma. Musíme sa porozprávať. Alica

2. kapitola

Po ceste domov som si premietala v hlave rôzne scenáre nášho rozhovoru počas večere.

Dano bol moja osudová láska. Spoznali sme sa u nás v hoteli. Stretli sme sa na vianočnom večierku, ktorý som pripravovala pre jeho reklamnú agentúru. Zhodou okolností bol Dano jej riaditeľom. Ako asistentka marketingu som si mohla prvýkrát vyskúšať organizáciu väčšieho eventu. Už pri prvom osobnom stretnutí sme si padli do oka. Aj keď sme sa obidvaja tvárili veľmi profesionálne, hneď od začiatku lietali medzi nami iskry. Večierok Danovej reklamnej agentúry dopadol najlepšie, ako mohol, a ja som dostala okrem pochvaly od klienta aj pozvanie na večeru. Dano sa mi zapáčil od prvého momentu. Bol vysoký, mal prenikavé belasé oči, jemné udržiavané strnisko, tmavohnedé vlasy a výrazné jamky na lícach. Okrem

toho, že dobre vyzeral, bol veľmi milý a slušný. Sršal humorom a každý sa v jeho prítomnosti cítil veľmi príjemne.

Keď som otvorila dvere nášho trojizbového bytu v centre Bratislavy, Dano sedel na gauči s pivom v ruke. Nikdy veľa nepopíjal, ale dobre vychladeným pivom nepohrdol.

„Ahoj, Danko. Som doma. Ako bolo v práci?“ spýtala som sa ho hneď, ako som položila tašky s nákupom na zem v kuchyni.

„Ach, škoda reči. Ako vždy veľa roboty. Dostali sme sa do tendra. Teraz musíme celá agentúra zamakať, aby sme splnili zadanie, odoslali celú kreatívu načas a tender vyhrali.“

„Kto je klient?“

„KFM. Poznáš ich?“

„Nie, Danko, nič mi to nehovorí.“ Vyzula som si lodičky a vypila pohár poriadne studenej vody.

„Ide o stavebnú firmu, ktorá stavia na východe vilové komplexy. Spomínala si, že sa chceš rozprávať. Som samé ucho,“ zasmial sa a otvoril si ďalšie pivo.

Ja som siahla po fľaši bieleho vína. Automaticky som vytiahla dva poháre a obom naliala.

„Ali, ja mám pivo. Nevšimla si si?“

„Nič si nepostrehol, Danko?“ začala som rozhovor.

„Ako to myslíš, láska?“ zadíval sa na mňa Dano nechápavo.

„Myslím to, ako sa zo dňa na deň jeden druhému vzdalujeme. Priveľa pracuješ. Stretávame sa veľmi

obmedzene. Keď prídeš neskoro v noci, ja už spím. Keď ráno odchádzam, ty ešte spíš. Chýba mi, ako sme sa na začiatku bezprostredne milovali. Ako sme sa každý víkend snažili vypadnúť a spraviť si čas pre seba. Kiná, divadlá, výlety, večere a naši spoloční priatelia. Teraz je už iba ty a tvoja agentúra a všetko ostatné prestalo pre teba existovať.“

„To nie je pravda. Mrzí ma, že to takto vnímaš,“ odpovedal potichu a pokorne.

„Nepáčim sa ti? Alebo si si začal s nejakou kolegynou?“

„Nie, preboha! Ako ti to mohlo napadnúť?“

„Žijeme spolu už štyri roky, stále nie sme manželia a nemáme žiadne dieťa. Plánuješ si založiť so mnou rodinu alebo nie?“

„Alicka, chcem mať s tebou rodinu. A budem najšťastnejší na svete, keď sa staneme rodičmi. No nechaj to, prosím, na mňa.“

„Ako dlho mám čakať? Rok, dva, tri?“

„Stačilo by, keby si to nepripomínala každý týždeň.“

„Tak to si na omyle, môj zlatý. Nepripomínam ti to každý týždeň, lebo sa spolu za tých sedem dní ani poriadne nestretieme.“

„Myslel som to obrazne. Viem, že teraz nie je úplne ideálna situácia, ale daj tomu pár týždňov, a hlavne na to netlač.“

„Vieš, čo je tvoj problém? Plná huba výhovoriek a nula skutkov. Nebudem sa ako posledná chudera

doprosovať mužovi, kedy si ma plánuje vziať a mať so mnou dieťa. Je to predsa prirodzená vec vo vzťahu a mal by ju iniciovať muž. Už si ani nepamätám, kedy som bola naposledy šťastná.“ Mala som toho na jazyku veľa. Daniel ma počúval, ale zjavne nevidel situáciu tak ako ja.

Tak sme si otvorili aj ďalšiu fľašu vína. Ja som plakala, Dano mlčal a občas mu vypadla slza, pretože moje slová boli dosť tvrdé. V hlave mi vírilo milión myšlienok. Navrhla som, aby sme si dali prestávku. Nie počas nášho rozhovoru, ale v rámci vzťahu.

Noc sme každý strávili v inej izbe. Ja som sa uložila v spálni. Daniel si zobral deku a ustlal si v obývačke. Zatvorila som oči, no nemohla som zaspať. Keď som sa v noci išla napiť vody, zazrela som ho, ako fajčí na balkóne. S cigaretami prestal už pred piatimi rokmi a za ten čas, čo sme boli spolu, si nezapálil. Vrátila som sa do izby a ani neviem ako, prebudila som sa o piatej ráno na zvonenie budíka.

3. kapitola

Ráno som klasicky nestíhala. Moje pracovné zameranie si vyžadovalo slušný dress code, preto som hodila na seba bielu blúzku s čiernou midi sukňou a moje obľúbené čierne lodičky na vysokých podpätkoch. Napriek mojej výške meter osemdesiat som sa ich nebála nosiť. Plavé husté vlasy som si zviazala gumičkou a na tvár naniesla jemný mejkap. Hotovo!

Do práce som chodievala električkou, a keď som nestíhala, zavolała som si taxík. Aj dnes bol jeden z tých horších dní, preto som radšej vytukala číslo pána Emila. Emilko bol pán v rokoch s plešinkou a vždy mal na sebe károvaný sveter. Pracoval pre známu taxislužbu, ale zákazníkov vozil aj súkromne. Už sme sa poznali. Za celý čas, čo som pracovala v hoteli, ma vozieval dosť často.

„Emilko, dobré ráno. Pri telefóne Alica. Zachránite ma aj dnes? Zasa nestíham do práce.“

„Dobre ráno, Alicka. Rád vás počujem. O päť minút budem u vás.“

„Ďakujem, čakám vás,“ poďakovala som sa a ukončila hovor.

Presne o päť minút ma čakal môj záchranca na Bottovej 7. Po ceste sme rozoberali výsledky futbalových zápasov. Premávka bola plynulá a o desať minút som už otvárala dvere na kancelárii.

Aj keď sa letá v korporátnych hoteloch považujú za uhorkovú sezónu, naša pani riaditeľka si vyžaduje dochvilnosť za každých okolností. Čo sa týka práce, tá v plnom nasadení sa začína až v polovici septembra. Ľudia síce cestujú, ale iba ako turisti. Neorganizujú sa eventy, konferencie, workshopy ani večierky. Od júna do konca augusta sa nepripravujú ani marketingové kampane. Hotel si žije vo svojom dovolenkovom režime.

Po odchode mojej predchodkyne Zuzany som sa stala marketingovou manažérkou. Teóriu som získala ešte v škole a do praxe ma zasvätila ona. Bola som dokonale pripravená. Zuzana odišla pracovať do našej zahraničnej pobočky v Nemecku a ja som pevne držala žezlo v Bratislave. Zdedila som aj vlastnú kanceláriu, čo bola veľká výhoda, hlavne vtedy, keď som nemala náladu na zvedavé otázky a sprosté poznámky mojich, inak veľmi milých kolegýň. Tie sa tlačili v kanceláriách aj po piatich.

Uvarila som si silnú čiernu kávu a pohodlne sa usadila do veľkého koženého kresla. Zapla som počítač a zatvorila dvere. Keby som mohla, dnes by som na ne najradšej nalepila cedulku *POZOR, ZLÝ PES!* alebo jednoducho *NEVSTUPOVAŤ!*

Po pár minútach som sa rozhodla zavolať mojej Olívii. Ona bola jediná, ktorej som chcela vyrozprávať, ako dopadol môj včerajší rozhovor s Danom.

„Ahoj, Oli. Si doma? Máš chvíľku?“ Olívia mi nikdy nepovedala nie. Mohla som jej zatelefonovať aj o polnoci, aj skoro ráno.

„Ahoj, Ali. Jasné, hovor. Filipko akurát raňajkuje a ja som postavila vodu na čaj. Už si v práci?“

„Áno, už pracujem, ale neviem sa na nič sústrediť.“

„Ako dopadol rozhovor s Danom?“

„Preto ti volám.“

„Tak ma už nenatahuj a vprav.“

„Oli, cítim sa strašne. Celú noc som nespala. Môj pohár trpezlivosti pretiekol a včera som vybuchla. Najskôr som sa ho spýtala, či si naozaj nevšimol, ako sme to za tie roky posrali. Odpovedal mi, že mám na neho menej tlačiť a všetko príde. Chápeš to? Zo zúfalstva som sa ho spýtala, či nie je za tým náhodou iná žena alebo som sa mu jednoducho zhnusila, keď už spolu poriadne ani nespávame. No a viac čušal, ako rozprával. Tvrdil, že ma ľúbi a že bude najšťastnejší na svete, keď budeme mať spoločnú rodinu. Mám mu dať však čas, aby si to naplánoval on. A potom sme si išli každý ľahnúť do inej izby. Aj tak som

nezaspala a ráno som klasicky nestíhala. Navrhla som, že si dáme pauzu.“

„Fúha, nerozumiem tomu. Dano je iný ako Filip. Určite sa ti ujde od neho viac pozornosti. Miluje ťa. Má svoj biznis a asi cíti veľkú zodpovednosť za ľudí, pričom Filip, hoci je riaditeľ, stále pracuje ako zamestnanec banky. A vidíš, aj tak sa venuje práci na dvesto percent. Ja by som to na tvojom mieste ešte nezahadzovala.“

Počúvala som a mlčala.

„Ali, potrebuješ zmenu. Rozmýšľala som a mám pocit, že sme už dlho neboli niekde len tak samy. Čo by si povedala na nejaký výlet? Vedela by si sa uvoľniť z práce?“

„To je skvelý nápad, zlato. Tento mesiac ešte môžem, celé sa to rozbehne až od septembra.“

„Vypadnime zo Slovenska. Čo hovoríš na Taliansko, napríklad Benátky?“

„Benátky sú krásne, ale budú mi pripomínať Dana. Boli sme tam na našej prvej spoločnej dovolenke.“

„Ach, si náročná,“ zasmiala sa Olívia. „Tak Rím?“

„Rím znie fajn. Vybavíš to?“

„Jasné.“

„A čo malý? Hovorila si, že Filip sa tiež chodí domov iba vyspať a veľmi ti nepomôže.“

„Filipko pôjde na prázdniny k mojej mame, s tým sa netráp. Aj tak ho už dlho nevidela. A Filip bude štandardne pracovať, takže mi dovolenka padne vhod.“

„Tak super, ideme do Talianskááá!“

„Dúfam, že nájdem dobrý last minute.“

„Verím ti, micka. Si šikovná.“

„Okej, dám ti vedieť.“

„Ďakujem. Pá.“

„Páááá.“

Po telefonáte s Olíviou moja nálada stúpila z nuly na sto. Začala som sa tešiť na spoločnú dovolenku. Do hodiny mi prišla správa.

Zlatko, odlietame už zajtra. Cieľová destinácia: Rím. Olívia

„Super, konečne dovolenka,“ potešila som sa. Asi som to aj zakričala, ale – keďže som mala samostatnú kanceláriu – nikto ma našťastie nepočul.

Zašla som za riaditeľkou, ale tá nemala s mojou dovolenkou žiaden problém. „Len si oddýchnite, Alicka. Viete, že počas roka by som vás asi nepustila, ale tento mesiac sa to ešte dá. A doneste mi niečo pekné.“

Šéfka mi zo zdvorilosti zaželala ešte šťastnú cestu a veľa slnka. Poďakovala som sa jej a po práci som utekala nakúpiť pár veľmi dôležitých drobností. Malé fľaštičky na kozmetiku do lietadla. Plavky. Aj keď som ich mala asi sto, stoprvé sa tiež zídu. Len tak, pre istotu, ak by sme stihli aj výlet k moru alebo wellness v rímskych kúpeľoch. V obchodoch som neodolala ani červeným šatám s kvetinovým vzorom, ktoré určite nájdu využitie v historických uličkách.

Domov som prišla krátko po ôsmej večer. Upratila som byt, umyla riad a oprala bielizeň. Dano bol

služobne v Piešťanoch a mal sa vrátiť až v čase nášho odletu. Všetky šaty, líčidlá aj topánky som natlačila do malého bodkovaného modro-bieleho kufra a Danovi som poslala esemesku.

Danko, odlietam s Olíviou do Ríma. Vrátim sa o týždeň. Alica

Odpoveď som dostala takmer okamžite.

V poriadku, dávaj si pozor. Dano

Večer som trávila sama v posteli a zamýšľala sa nad tým, prečo vedia chlapi svojím správaním tak veľmi ublížiť ženám. Prečo im nedokážu načúvať a urobiť pre ne prvé aj posledné. Pre koho sa majú snažiť a koho milovať, ak nie svoje vyvolené?

4. kapitola

Ráno sme sa stretli s Olíviou na letisku v Bratislave. Odlet sme mali krátko pred deviatou, ale na letisko sme dorazili už o hodinu skôr. Cieľová destinácia: Ciampino, Rím. Toto bol môj prvý let po dlhom čase. Keby som si mala vybrať, na každú dovolenku by som išla radšej autom alebo vlakom. Z lietania som mala trochu strach. Aj keď ma všetky štúdie presviedčali, že je to najbezpečnejšia forma prepravy, vždy som sa obávala turbulencií. Ako dieťa sme s našimi často cestovali do zámoria, ale celú cestu som vždy preseдела v krčoch. Keď som však uvidela vysmiatu kamarátku, ktorá ťahala svoj malý ružový kufor, povedala som si, že to zvládneme.

„Ahoj, Oli,“ privítala som moju spolucestovateľku.

„Ahoj, Alicka. Pripravená?“

„Jasné, aj keď mám trochu obavy. Vieš ako „obľubujem“ lietanie. No i napriek strachu sa veľmi teším. Takmer som nezavrela kufor. Ty si s tým nemala problém?“

„Vôbec nie. My matky máme v balení prax. Časom zistíš, že ako mama si vezmeš pre seba iba pár nevyhnutností a prioritne zbalíš dieťa. Keďže Filipko necestuje, dokonca som si zobrala viac vecí ako obyčajne. Ak mi bude niečo chýbať, pôjdeme nakupovať. A letu sa neboj, zvládneme to. Keď máme spadnúť, tak spadneme obe,“ uškrnula sa.

„O tom sa nežartuje, moja. Teším sa, že si užijeme dovolenku len my dve. Bez chlapov, detí a bez starostí.“

V odletovej hale sme sledovali informačné tabule. Keď sa na jednej z nich objavilo číslo nášho letu, vedeli sme, že máme ešte dosť času na malé občerstvenie. Ako sa na správne slovenské turistky patrí, nezabudli sme navštíviť letiskový bar. Stavili sme na klasiku.

„Tatratea a kolu light. Dvakrát, prosím.“ Poldecák ma trochu uvoľnil a štart, najhoršiu časť letu, som zvládla bez problémov.

Do Ríma sme prileteli načas a z priletovej haly sme sa vybrali rovno na parkovisko. Po pravej strane boli odstavené autá, taxíky aj autobusy. Rozhodli sme sa, že najrýchlejší spôsob, ako sa dostaneme do nášho penziónu v širšom centre Ríma, bude vziať si taxík. Oprášila som základy taliančiny a povzbudená tatranským čajom som zaklopala na okienko